

בש"פ 8902/23 - מהדי סיאד נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 8902/23

לפני: כבוד השופטת ר' רונן

העורר: מהדי סיאד

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים
במ"ת 32226-11-23 מיום 21.11.2023 שניתנה על
ידי כב' השופט ע' שחם

תאריך הישיבה: י"ד בטבת התשפ"ד (26.12.2023)

בשם העורר: עו"ד נאילזחאלקה

בשם המשיבה: עו"ד נועה קסיר-פת

החלטה

לפני ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט ע' שחם) מיום 21.11.2023 במ"ת 32226-11-23 בו הורה בית המשפט על מעצרו של העורר עד תום ההליכים.

כתב האישום

1. על פי עובדות כתב האישום שהוגש נגד העורר ביום 15.11.2023 (ת"פ 32180-11-23), ביום 10.10.2023, עמוד 1

היום הרביעי של המלחמה, התפתחו התפרעויות אלימות בשכונת שייח ג'ראח בירושלים, אשר כללו יידי אבנים, השלכת בקבוקי תבערה, ירי זיקוקים ועוד לעבר כוחות הביטחון. העורר - כך לפי כתב האישום, הגיע למקום סמוך לחצות כשהוא רעול פנים ומחזיק בצינור שאותו ניסה להדליק כדי לזרוק אותו על כוחות הביטחון ששהו במרחק של כ-40 מ' ממנו. הכוחות שחשו סכנה מיידית לחייהם, ביצעו ירי חי בו נפגע העורר. כתוצאה מכך העורר אושפז, נותח ושחרר מבית החולים ביום 26.10.2023.

בגין עבירות אלה הואשם העורר בעבירות של מעשה טרור של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(2) יחד עם סעיף 37 לחוק המאבק בטרור, התשע"ו-2016; מעשה טרור של ניסיון הצתה לפי סעיף 448(א) סיפא וסעיף 37 בצירוף סעיף 25 לחוק המאבק בטרור; פעולה בנשק למטרות טרור לפי סעיף 30(א) לחוק המאבק בטרור; והתפרעות לפי סעיף 152 לחוק.

הבקשה למעצר עד תום ההליכים והחלטת בית משפט קמא

2. בדיון שהתקיים בבקשה למעצרו של העורר עד תום ההליכים, כפר העורר בקיומן של ראיות לכאורה. הוא טען כי אין ראיות לקיומו של המטען הנטען בכתב האישום, וכי ישנו כרסום ממשי בראיות המשיבה להוכחת מעורבותו באירוע. באשר לעילת המעצר, נטען כי יש להורות על שחרורו למעצר בית מלא בבית הוריו וזאת לאור מבחן "מקבילית הכוחות". העורר הוסיף כי הוא נעצר כחודש לאחר האירוע; כי חשבונותיו ברשתות החברתיות לא העלו כל ממצא לחובתו; וכי הוא הזמן לחקירה והגיע בעצמו. מעבר לכך, הוא סובל מפגיעה בבטנו כתוצאה מהירי.

3. בית משפט קמא קיבל את בקשת המשיבה ודחה את טענות העורר. הוא ציין כי טענות העורר נגד המסד הראייתי אינן מכרסמות בראיות המשיבה או משמיטות את הבסיס מהודעות הלוחמים המתארות ירי לעבר אדם אשר אחד מהם זיהה אותו כמבצע הדלקה של החפץ החשוד. מהחומר אף עולה כי העורר היה בזירת האירוע ונפגע מירי. אין אינדיקציה לירי אחר שבוצע על ידי כוחות הביטחון לעבר משתתפי האירוע. לכל זאת הוסיף בית המשפט את העובדה שהעורר טען מלכתחילה שנפגע כאשר נפל, ולאחר מכן חזר בו ואישר כי נפגע מירי. הניסיון להרחיק את עצמו אומר דרשני - כך ציין בית המשפט.

עוד נדרש בית המשפט לטענות העורר ביחס להעדר תיעוד של האירוע. הוא קבע כי אין בחוסר הזה כדי להשמיט את הבסיס מתחת להודעות הלוחמים התומכות זו בזו ונתמכות על ידי הראיות האחרות. באשר לשאלה האם העורר החזיק במטען, בית המשפט קבע כי יש יסוד לטענת בא-כוחו לפיה מטען כזה לא נמצא, וכי אין גם תיעוד ביחס למטען שהתפוצץ. עדותו של הלוחם שירה (לוחם 337) התייחסה לא למטען אלא לחשד למטען. אולם בה בעת צוין כי בשלב זה אין הסבר ברור מה ניסה המשיב להדליק אשר אינו מטען. לכן אף טענה זו אינה מצמצמת במידה ממשית את עוצמת הראיות. העובדה שלוחמים אחרים שהיו במקום אינם מתארים ירי, אינה מכרסמת אף היא בעוצמת הראיות כאשר ישנן אינדיקציות פיזיות לכך שירי אכן נעשה.

בהמשך התייחס בית המשפט לשאלת עילת המעצר וקבע כי קיימת עילה כזו גם בהנחה שעוצמת הראיות איננה ברף הגבוה. האירוע המדובר טומן בחובו מסוכנות רבה הנלמדת מכמות המתפרעים, מעשיהם ומשך האירוע. הסכנה נלמדת גם ממצב המלחמה בו אנו נמצאים. לאור כל אלה, הורה בית המשפט על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים נגדו.

4. בערר הנוכחי טען העורר כי הכשלים בראיות המשיבה היו צריכים להביא למסקנה אודות כרסום בתשתית הראייתית הלכאורית נגדו. זאת בהתאם לאמור בהודעות שני הלוחמים שהן המבססות את הראיות נגד העורר.

העורר טען כי אחד הלוחמים - לוחם 337 - העיד כי הוא ירה לעבר מי שהחזיק "חפץ החשוד כמטען" אשר הוא עמד ליידות אותו לעבר כוחות מג"ב. לכן, כדי לנטרל את הסכנה, ירה הלוחם כדור אחד לעברו. הוא ראה את החשוד נופל ואת חבריו מושכים אותו ומבריחים אותו. יחד עם זאת, הלוחם לא הבהיר מה קרה עם המטען - האם הוא התפוצץ; והאם מי מהמתפרעים לקח אותו לידי. עוד העיד לוחם 337 כי בהמשך בוצעו סריקות באזור ונמצאו זיקוקים מפוצצים, אך הוא לא העיד כי המטען אותר. לכן לא ניתן לקבוע כי בידי העורר היה מטען צינור. אם לא היה בידי העורר מטען צינור, לא ניתן לייחס לו עבירה של ניסיון הצתה וחבלה בכוונה מחמירה.

5. הלוחם הנוסף - לוחם 386 - התבסס בעדותו הראשונה בדבריו על הזיהוי של לוחם 337 אשר זיהה לדבריו את העורר מדליק חפץ קהה "ככל הנראה מטען". גם לוחם זה לא מתאר התרחשות עוקבת המתיישבת עם הדלקת הצינור. לשאלה האם יתכן שהירי פגע באדם חף מפשע, משיב אותו לוחם כי לא היה במקום איש מלבד מי שהשתתף בהפרת הסדר. לשאלה האם הם זיהו כי הפגיעה הייתה באחד ממשתתפי ההפרות, הוא השיב כי "זיהינו אחד שנופל... לא זוהה מקום הפגיעה". תשובה זו מעוררת ספק בדבר ההתרחשות כולה, וודאי בדבר הזיהוי בזמן אמת של רעול הפנים שחברו ירה בו.

עוד נטען כי עדותו של לוחם 386 למחרת היום היא שונה - ובה הוא מציין כי הוא עצמו זיהה את המתפרע שהחזיק חפץ קהה, גם באמצעות ה"זום" של המצלמה. לא ברור מדוע הוא לא מסר פרטים אלה בעדות הראשונה. עוד עולה מדבריו כי הוא לא זיהה את החפץ שהחזיק רעול הפנים; וכי רעול הפנים הדליק את המטען או החפץ. לכן לא ניתן לבסס ברמה הלכאורית קיומו של מטען ולא ניתן אם כן לייחס לעורר עבירה של ניסיון הצתה וחבלה בכוונה מחמירה.

6. העורר מעלה גם טענות לגבי העדר תיעוד של האירוע. כך, לטענתו לוחם 337 נשאל האם קיים תיעוד ממצלמות גוף או היחידה לאירוע הירי. הוא השיב כי המתעד שלו לא הספיק לצלם, וכי ישנו תיעוד ממצלמות "מבט". ביחס לתיעוד זה העיד לוחם 386 כי הוא אינו קיים עקב תקלה טכנית. נטען כי גרסתו ביום שלאחר מכן היא שונה - והדבר מדליק נורה אדומה. בנוסף לא ברור כיצד נעלמו הסרטונים הרלוונטיים מאירוע הירי, ומדוע אין ברור מול מומחה במערכת המאשר זאת. מעבר לכך, מחומר החקירה עולה כי הועלו רחפנים ולמרות זאת לא היה כל תיעוד של האירוע.

העורר מצביע על תהיות נוספות לשיטתו. אלה נובעות מכך שאין אף עדות של לוחם או שוטר אשר היה עד לאירוע הירי או שמע אירוע ירי כלשהו. הלוחמים היו ממוקמים על גג במקום בו יש מצלמות אבטחה רבות, וחרף זאת אין אף תיעוד לאירוע בו נורה אותו מתפרע. הרופא שקיבל את העורר בבית החולים לא יכול היה לקבוע מהו חור הכניסה ומהו חור היציאה בגוף העורר. לכן - כך נטען - יתכן שחור הכניסה הוא בגבו, דבר המפריך את הטענה לפיה העורר היה עם פניו לעבר הלוחמים כדי לזרוק מטען או חפץ.

העורר טוען כי הכשלים האמורים מעלים את האפשרות כי הוא נורה בשוגג. לא קיים מטען או חפץ, וקיים חשש כי הדברים נאמרו כדי להצדיק את הירי החי. העורר הגיע לבית החולים ירוי ולא ברור מי מסר לרופא את סיבת הפציעה. הוא ניסה להסתיר את מקורה כי חשש שיעצר. אולם כשהגיע לתחנת המשטרה הוא הודה והסביר את הסיבה להסתרתו את הדברים.

7. העורר הוסיף וציין כי בית המשפט התייחס לטענה אודות החזקתו במטען. בית המשפט קבע כי יש יסוד לטענת העורר כי מטען כזה לא נמצא וכי אין תיעוד ביחס למטען שהתפוצץ באירוע. אין גם הסבר מה ניסה העורר להדליק. אכן, בית המשפט קבע כי טענה זו אינה מכרסמת במידה ממשית בראיות. אך לגישת העורר, נטל הראיה מוטל על המשיבה. כאשר לא ברור לשיטת בית המשפט מה ניסה העורר להדליק, משמעות הדבר אינה כי הוא החזיק נשק. המשיבה צריכה להציג ראיות לכאורה שעולה מהן כי הוא החזיק נשק שיכול לגרום מום או חבלה חמורה ואף הצתה.

העורר טען כי היה מקום להורות על שחרורו לחלופה שהוצעה על ידיו. זאת בשל הכרסום בראיות. הוא הוסיף כי הוא אושפז לתקופה של 17 ימים והוא עדיין סובל מפגיעתו, והדבר מקשה עליו במעצר. מעצרו בוצע כאשר הוא הגיע לתחנת המשטרה כחודש לאחר האירוע וכ-10 ימים לאחר שהשתחרר מבית החולים. הדבר מקהה את המסוכנות הנשקפת ממנו.

8. בדיון שהתקיים לפניו ביום 26.12.2023, חזר בא-כוח העורר על טענותיו. הוא חזר והדגיש את סימני השאלה העולים לגישתו מהודעות הלוחמים. הוא ציין את הסתירה הקיימת לשיטתו בין עדותו של לוחם 386 ביום הראשון לעומת היום השני (בשאלה האם הוא נסמך על עדותו של לוחם 337 או שהוא ראה את הדברים בעצמו). עוד הועלו טענות ביחס לחוסר בתיעוד, המעורר סימני שאלה קשים. לגישת בא-כוח העורר, סימני השאלה ביחס לעדויות הלוחמים משליכים לא רק על שאלת קיומו של מטען אלא גם על שאלות נוספות.

בא-כוח העורר ציין כי יסודות העבירות המיוחסות לעורר לא הוכחו ברמה הנדרשת, כאשר לא ברור מה טיבו של החפץ שהעורר החזיק לגישת המשיבה והאם הוא יכול לגרום לחבלה של ממש. הוא הפנה בהקשר זה לכך שלוחם 386 ציין כי לא ברור לו מה היה החפץ שהחזיק העורר. עוד צוין כי כתב האישום מייחס לעורר "ניסיון להדליק" את החפץ ולא הדלקה שלו ממש. אילו היה המטען נדלק - ההנחה היא כי הוא היה מתפוצץ.

באשר לשאלת הימצאותו של העורר במקום, נטען כי לגרסתו של העורר הוא נפגע מירי טועה. בהתייחס לגרסה זו, הבהיר בא-כוח העורר כי הנטל הוא על המשיבה והיא לא יכולה להיבנות משקרי העורר ביחס לסיבת פציעתו. על כל פנים, גרסתו הראשונה לפיה הוא נפגע ממוט ולא מירי, נבעה מחשש שלו שאם יאמר כי נפגע מירי - הוא ייעצר. עוד טען בא-כוח העורר כי כאשר מסתמכת המשיבה על ראיות נסיבתיות, על בתי המשפט לבחון האם ייתכנו תרחישים אחרים. העורר אמר שעבר במקום ונורה, וזהו תרחיש אפשרי. הוא עולה גם מעדות הרופא שאינה שוללת אפשרות לפיה הוא נורה מגבו.

9. מנגד, טענה באת-כוח המשיבה כי יש לדחות את הערר וכי לא נפלה טעות בהחלטתו של בית משפט קמא. לגישתה, בית המשפט הסתמך על עדויות הלוחמים. לוחם 337 העיד כי ראה אדם מדליק חפץ חשוד כמטען צינור. לוחם 386 שהיה אמור לתעד את ההתרחשות, תיאר כי זיהה רעולי פנים שהגיעו להפרות הסדר שנמשכו שעות. הוא

הבהיר כי לאור האמצעים לפיזור התפרעויות, לא היו ברחוב האמור באותה עת אנשים אחרים מלבד המתפרעים, שכולם היו רעולי פנים.

עוד נטען כי ישנן ראיות נוספות המעידות על כך שהעורר היה במקום, ובכלל זה מסמכים רפואיים והתמונה של ההפגנה. ישנם דוחות ומזכרים השוללים את הטענה כי בוצע ירי שפגע בטעות במי שאינו העורר אשר החזיק את החפץ הדליק. זאת מאחר שבוצע ירי אחד, והוא פגע במי שזוהה כנופל ונמשך מהמקום. מכך, לגישת המשיבה, ה"יש" הראייתי מספק תשתית מבוססת דיה הכוללת פוטנציאל להרשעת העורר ברף הנדרש בשלב זה.

המשיבה הוסיפה כי הראיות נגד העורר הן נסיבתיות, אולם מדובר במארג של ראיות השזורות זו בזו, מהן עולה כי העורר השתתף בהפרות סדר; כי הוא זוהה כמדליק מטען צינור; כי בוצע לעברו ירי; וכי הוא נפגע מהירי. ביחס לטיב החפץ – הפנתה בא-כוח המשיבה לעדויות הלוחמים שמהן עולה כי מדובר במטען צינור. המשיבה הפנתה בהקשר זה להודאת לוחם 337 מיום 12.10.2023 ולמיזכר מיום 17.10.2023 ממנו עולה כי לוחם 337 העיד שהוא הבחין בחשוד אשר אחז "חפץ גלילי בצורת צינור"; וכי הוא זיהה כי החשוד מתעסק עם שתי ידיו כאשר בוצעה הצתה והדלקה של החפץ. עוד טענה המשיבה כי גם אם נניח כי החפץ איננו מטען צינור אלא בקבוק תבערה, עדיין מדובר בחפץ דליק ומסוכן, וזיהוי המדויק אינו מפחית ממידת המסוכנות הנשקפת מהעורר.

המשיבה טענה כי בניגוד לטענות העורר, אין שינוי בגרסתו של לוחם 386 בין הודעתו הראשונה לשנייה. בהודעה הראשונה הוא הדגיש כי החייל שירה (לוחם 337) זיהה את החפץ; ולמחרת הוא מוסיף ומבהיר כי גם הוא עצמו זיהה אותו. על כל פנים, בשלב זה בית המשפט אינו אמור לבחון את שאלת אמינות העדים.

10. המשיבה הבהירה את הטעמים לחוסרים בתיעוד; היא התייחסה לנושא "רעש הירי" ולשאלת איתורו של המטען (שלגישתה נמשך כנראה יחד עם העורר כאשר הוא נמשך מהמקום). לא ברור האם העורר הצליח להדליק את המטען, האם הוא פוצץ – כאשר מדובר במטען מאולתר שלא ברור טיבו.

מעבר לכל אלה, שקרי העורר מכבידים עליו – שכן אילו היה נפגע כעובר אורח תמים, אין סיבה שהיה חושש לומר זאת בחקירתו הראשונה. כל האמור מביא למסקנה לפיה קיימת תשתית ראייתית שדי בה בשלב זה. בנוסף, המשיבה טענה כי אין לבחון את שחרור העורר לחלופת מעצר במיוחד כשהחלופה המוצעת היא במקום האירוע.

דיון והכרעה

11. השאלה הראשונה אליה יש להתייחס היא שאלת קיומן של ראיות לכאורה הקושרות את העורר למיוחס לו בכתב האישום. אני סבורה כי קיימות ראיות כאלה, וזאת לאור עדויותיהם של שני הלוחמים. ממכלול הדברים עולה כי הלוחמים זיהו אדם רעול פנים במהלך הפרות הסדר אשר ניסה להדליק חפץ שנראה כמטען צינור; וכי כתוצאה מכך לוחם 337 ירה בו. כאמור, העורר אכן נורה בבטנו (לטענתו מירי טועה). די באלה נכון לשלב הנוכחי של הדיון כדי לקשור את העורר למיוחס לו. אכן, כפי שיובהר להלן, עוצמת הראיות ככל שהדבר נוגע לעצם הימצאותו של העורר במקום כאחד ממפרי הסדר, היא חזקה יותר מעוצמת הראיות הנוגעת ליתר העבירות בהן הואשם העורר – עבירות של מעשה טרור של חבלה בכוונה מחמירה; מעשה טרור של ניסיון הצתה; ומעשה טרור בכוונה מחמירה. אולם – מדובר

בעוצמה שדי בה, בשילוב עם החומרה הרבה של העבירות המיוחסות לעורר, להצדיק את מסקנתו של בית משפט קמא בדבר מעצרו של העורר עד תום ההליכים.

12. ביחס להימצאותו של העורר במקום - הרי מאחר שהוא מודה שנפגע מירי (אם כי לגישתו - של כדור טועה). מאחר שהיה אירוע ירי אחד בלבד במקום; ומאחר שהעורר אכן נורה, נפצע וקיבל טיפול - המסקנה לפיה הוא שהה במקום במהלך הפרות הסדר מבוססת על ראיות לכאורה שדי בהן לשלב זה של הדיון.

13. ביחס לניסיון ההצתה והעבירות הכרוכות בו - עבירות אלה נוגעות לשאלה האם העורר החזיק בידיו, לפני שנורה, מטען צינור אותו ניסה להדליק על מנת לזרוק אותו לעבר הכוחות ששהו במרחק של כ-40 מ' ממנו ולפגוע בהם (כמתואר בסעיף 3 לכתב האישום). בהקשר זה ביקש בא-כוח העורר להטיל ספק בזיהוי החפץ שנראה בידיו של העורר (האם אכן ניתן לקבוע כי מדובר במטען צינור כאשר לטענתו אין זיהוי ברור שלו ככזה).

הראיות שהמשיבה הסתמכה עליהן בהקשר זה מבוססות כאמור על עדויות הלוחמים, כאשר החפץ עצמו לא אותר במקום. במזכר שנזכר לעיל, לוחם 337 מציין כי מדובר בחפץ גלילי בצורת צינור. בהמשך אותו מזכר הוא מוסיף כי העורר ביצע הצתה והדלקה של החפץ. אכן, לא ברור האם מדובר בניסיון הצתה או בהצתה ממש; ואם מדובר בהצתה - האם המטען התפוצץ אם לאו. אולם כל אלה הם עניינים שאינם פוגעים במסקנה אודות קיומן של ראיות לכאורה, והם ייבחנו בשלב הדיון לגופו. כפי שהובהר, מדובר בראיות בעוצמה פחותה לעומת עוצמתן של הראיות ביחס לנוכחותו של העורר במקום.

גם בית המשפט המחוזי בהחלטתו היה ער לדברים, וציין כי יש יסוד לטענה כי מטען צינור כפי שתואר על ידי הלוחמים - לא נמצא; אין תיעוד על מטען שהתפוצץ באירוע (אך עם זאת אין גם הסבר לשאלה מה ניסה המשיב להדליק אשר אינו מטען); ושטר 337 אף לא מסר בהודעתו על מטען כי אם על חשד למטען בלבד.

לאמור לעיל יש להוסיף כי אין תיעוד של האירוע בשל מספר תקלות שאירעו ואשר תוארו על ידי המשיבה. תקלה קרתה הן ביחס לתיעוד של הלוחם המתעד, והן ביחס לסרטונים - כאשר הסתבר כי הסרטונים שהיו בידי המשיבה היו מאירוע ברחוב אחר, וכאשר הדבר התגלה - לא הייתה עוד אפשרות להשיג את התיעודים המקוריים שלא נשמרו. בית המשפט המחוזי ציין כי לא ניתן לקבוע שיש הסבר שלם ומספק לחסר בראיות.

14. כפי שהבהרתי - כל האמור נוגע רק לעוצמה היחסית של הראיות ביחס לניסיון ההצתה והזריקה של מטען הצינור, כאשר די בעדויות הלוחמים כדי לעמוד ברף הנדרש בשלב זה של הדיון של ראיות לכאורה, גם ביחס לעבירות אלה. כידוע, לסוגיה של עוצמת הראיות עשויה להיות השלכה על השאלה האם, חרף קיומה של עילת מעצר ושל ראיות לכאורה, ניתן להסתפק בחלופת מעצר. כאשר בית המשפט בוחן האם להורות על מעצרו של נאשם עד תום ההליכים או על חלופת מעצר, הוא מביא בחשבון בין היתר את עוצמת הראיות הקושרות את הנאשם למיוחס לו, אל מול עוצמתה של עילת המעצר בהתייחס לעבירות בהן הוא מואשם. בית המשפט מפעיל בהקשר זה "מקבילית כוחות" בין שיקולים אלה. כך, ככל שכוחן של הראיות לכאורה רב יותר, יש להקל בדרישה לקיומה של עילת מעצר, ולהיפך (ראו למשל: בש"פ 7835/23 מדינת ישראל נ' אלמלח, פסקה 8 (1.11.2023); בש"פ 5627/22 מיודיק נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (18.10.2022)). מנגד - ככל שעילת המעצר מצביעה על מסוכנות גבוהה יותר, ניתן להקל בעוצמת הראיות.

15. במקרה הנדון, וכפי שקבע בית המשפט המחוזי בצדק, קיימת עילת מעצר בשל מסוכנות העורר. זאת לאור טיבו של האירוע בו לקח העורר חלק וחומרן הרבה של העבירות שיוחסו לו. אכן, כפי שהבהרתי, גם כאשר קיימות ראיות לכאורה וישנה עילת מעצר - הדין מחייב את בית המשפט לבחון את השאלה האם ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך שפגיעתה בחירותו של הנאשם פחותה (ראו סעיף 21(ב)(1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996).

השאלה היא לכן, האם בנסיבות דנן, "מקבילית הכוחות" מחייבת בחינה של חלופת מעצר (כאשר החלופה שהוצעה על ידי העורר הייתה כזכור שחרור בתנאי מעצר בית מלא בבית הוריו); או שמא חלופה כזו לא תסכון. אני סבורה כי בנקודת הזמן הנוכחית, אין די בחלופת מעצר - ודאי החלופה אותה הציע העורר, אך גם לא חלופה אחרת. זאת לאור החומרה הרבה הכרוכה בעבירות שיוחסו לעורר - עבירות שמטיבן מסכנות את ביטחון הציבור ושלומו; ומהוות גם עבירות טרור - שהחומרה הכרוכה בהן היא מוגברת. כאשר מדובר בעבירות כאלה, יש קושי מובנה לתת אמון במי שנאשם בביצוען, ולכן אין די בחולשה המסוימת בטיב הראיות שהובהרה לעיל כדי להצדיק ניסיון לאתר חלופת מעצר.

כאמור, הדברים שלעיל יפים לנקודת הזמן הנוכחית. אין זה מן הנמנע כי חלוף הזמן ישנה את האיזון, אולם - אינני מחווה כמובן דעה בשלב זה ביחס לכך.

16. לכן ולאור כל האמור לעיל, הערר נדחה.

ניתנה היום, ט"ו בטבת התשפ"ד (27.12.2023).

שׁוֹפֵט